

Nr 21.

Ankom till riksdagens kansli den 23 april 1929 kl. 11 f. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående tullrestitution.

I en den 8 februari 1929 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 66, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag föreslagit riksdagen att antaga följande, vid propositionen fogade

Förslag

till

förordning angående tullrestitution.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Näringsidkare äger på framställning erhålla restitution av tull efter ty i 2—5 §§ sägs, därest han är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig för erhållande av ifrågavarande förmån.

2 §.

Näringsidkare äger att vid utförsel av här i riket framställd, reparerad eller kompletterad vara, för vars framställning, reparation, komplettering eller emballering använts av honom från utlandet införda materialier eller andra artiklar, åtnjuta restitution av tull (*allmän industrirestitution*) för en motsvarande myckenhet materialier eller andra artiklar av samma slag, vilka inom två år före utförseln av honom införts från utlandet. Rätt till allmän industrirestitution gäller jämväl i avseende å materialier, som gått förlorade vid arbetets utförande.

3 §.

Idkare av varvs- eller verkstadsrörelse ävensom fartygsägare äger att efter verkställd byggnad, ombyggnad, reparation, inredning eller utrustning, inberäknat förseende med reservdelar, av svenskt eller utländskt fartyg av mer än 70 tons bruttodräktighet, utländskt järnfartyg även

Bihang till riksdagens protokoll 1929. 7 saml. 17 häft. (Nr 21.)

av 70 tons bruttodräktighet eller därunder, eller av skeppsdocka, dockport, ponton, slip, stapelbädd eller mudderverk, för vilkas byggnad, ombyggnad, reparation, inredning, utrustning eller sjösättning använts av honom från utlandet införda materialier eller andra artiklar, åtnjuta restitution av tull (*varvsindustrirestitution*) för en motsvarande myckenhet materialier eller andra artiklar av samma slag, vilka inom fem år före arbetets slutförande av honom införts från utlandet. I fråga om svenskt fartyg, som är undantaget från ovillkorlig mätningsskyldighet, skall beträffande varvsindustrirestitution 70 tons bruttodräktighet anses motsvara 20 meters längd, mätt enligt gällande förordning angående fartygs byggnad och utrustning. Rätt till varvsindustrirestitution gäller jämväl i avseende å materialier, som gått förlorade vid arbetets utförande.

4 §.

Idkare av kvarnrörelse äger att vid utförelse av vid kvarnen framställt mjöl av enbart råg eller vete samt gryn av enbart vete åtnjuta restitution av tull (*kvarnindustrirestitution*) för en motsvarande myckenhet omalen spannmål av samma slag, vilken inom sex månader före utförelsen av honom införts från utlandet, såvida utförelselvaran uttagits inom de procenttal, som angivas för någon av här nedan upptagna utbytesklasser av dylika förmalningsprodukter, nämligen:

rågmjöl

1:a klassen	0 till och med 60	procent,
2:a »	över 60 » » »	66 $\frac{2}{3}$ »
3:e »	0 » » »	66 $\frac{2}{3}$ »

vetemjöl och vetegryn

1:a klassen	0 till och med 45	procent,
2:a »	över 45 » » »	70 »
3:e »	» 70 » » »	75 »
4:e »	0 » » »	75 »

Vid beräkning av kvarnindustrirestitution skola 100 kilogram av utförelselvaran anses motsvara:

i fråga om rågmjöl av 1:a utbytesklassen	155.55	kilogram råg,
» » » » » 2:a »	100	» »
» » » » » 3:e »	150	» »
» » » { vetemjöl eller vetegryn } » 1:a »	147.22	» vete,
» » » » » 2:a »	115	» »
» » » » » 3:e »	100	» »
» » » » » 4:e »	133.33	» »

Provtyper å ifrågavarande förmalningsprodukter skola varje års höst fastställas av en kommission, bestående av tre personer, utsedda två av Konungen och en av sammanslutning av kvarnägare. Vid provtypernas fastställande iakttages, att varje typ skall omfatta hela utbytet från och med lägsta till och med högsta utvinningsprocent. Provtyperna skola lända till efterrättelse under ett år, räknat från och med den 15 november, eller, därest icke nya provtyper inom denna tids utgång hunnit tillställas vederbörande tullanstalter, intill dess sådant skett. På prövning av Konungen ankommer, huruvida, i händelse kommissionens beslut icke varit enhälligt, de av flertalet ledamöter inom kommissionen fastställda provtyperna böra bliva gällande.

5 §.

Näringsidkare äger att vid återutförelse av varor, som av honom införts från utlandet, åtnjuta restitution av tull (*handelsrestitution*) för en motsvarande myckenhet varor av samma slag, vilka inom två år före återutförelsen av honom införts från utlandet. Handelsrestitution må icke medgivas för spannmål, omalen eller malen, levande djur, alkoholhaltiga drycker, sprit eller absolut alkohol och ej heller för varor, vilka vid återutförelsen icke äro marknadsgilla eller som äro avsedda att återsändas till produktions- eller inköpslandet eller till producentens eller den ursprunglige säljarens ombud i annat land.

6 §.

Förutom i fall, som avses i 2—5 §§, må restitution av tull (*särskild restitution*) kunna medgivas,

- a) i fråga om vara, som ännu icke utlämnats från tullverket:
 - då tullavgiften uppenbarligen blivit av förbiseende erlagd; eller
 - då eljest synnerliga skäl föreligga;
- b) vid återutförelse av från tullverket utlämnad vara:
 - då beträffande varan förutsättningar för tullfrihet under viss tid enligt tulltaxeförordningen uppenbarligen varit för handen;
 - då varan vid vederbörlig undersökning befunnits innehålla arsenik eller annat giftigt ämne i sådan myckenhet, att varan enligt gällande giftstadga icke må hållas till salu;
 - då varan befunnits icke överensstämma med ingånget köpeavtal och ej blivit här i riket nyttjad;
 - då tullavgiften för varan uppenbarligen blivit av förbiseende erlagd och varan ej blivit här i riket nyttjad; eller
 - då eljest synnerliga skäl föreligga.

Tullrestitution enligt punkt b) må åtnjutas, allenast för så vitt varan inom sex månader efter införelsen återutförts av den, som infört varan.

7 §.

Prövning av fråga angående rätt till tullrestitution, som avses i 2—5 §§ (*industri- eller handelsrestitution*), ävensom fastställande av de närmare

villkor för rättighetens åtnjutande, som i särskilda fall må finnas erforderliga, ankommer på generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium.

Prövning av fråga angående särskild restitution enligt 6 § ankommer på generaltullstyrelsen, i den mån styrelsen icke finner prövningen lämpligen kunna överlätas på lokal tullmyndighet.

8 §.

Rätt till industri- eller handelsrestitution kan beviljas för särskilt fall, för viss tid eller tills vidare. Därest de förutsättningar, som legat till grund för meddelandet av rätten till restitution, sedermera upphöra, skall rätten förklaras förfallen; och skall vad sålunda stadgas äga tillämpning jämväl för det fall, att näringsidkare till annan överlåter sin rörelse eller varder försatt i konkurs.

9 §.

Vill den, som medgivits rätt till allmän industrirestitution eller varvsindustrirestitution, åtnjuta befrielse från erläggande av tull för vara, intill dess fråga om verkställande av restitution blivit avgjord, vare han därtill berättigad, därest han till tullverket avlämnar säkerhet för belopp, som enligt vad nedan sägs kan åligga honom att sedermera inbetala.

Har rätten till tullrestitution förfallit, skall tullbeloppet inbetalas tillika med sex procent årlig ränta därå, räknad från införseln. Angående tullverkets rätt att av den ställda säkerheten göra sig betäckt för sagda belopp jämte ränta skall i tillämpliga delar gälla vad eljest om sådan rätt är föreskrivet.

10 §.

På prövning av Konungen skall bero, huruvida i särskilda fall utsträckning av de i 2 och 3 §§ fastställda tidrymder må medgivas. Likaledes skall på prövning av Konungen bero, huruvida tullrestitution, som avses i nämnda paragrafer, må medgivas jämväl i det fall, att hinder uppstått för artiklarnas användning för de i sagda paragrafer omförmälda arbeten och artiklarna på grund därav återutföras, liksom ock i det fall, att det för sökanden skulle medföra synnerlig kostnad eller olägenhet att visa, att de använda artiklarna äro av utländskt ursprung, men han ådagalagt, att de till myckenhet och beskaffenhet överensstämma med de av honom införda.

11 §.

Vid tillämpning av denna förordning skall varas införsel anses hava skett den dag, från vilken anstånd med fullgörande av de med varans förtullning sammanhängande förpliktelser mot tullverket skall enligt därför gällande stadganden beräknas. Förordningen avser icke blott varor, som införts direkt från utlandet, utan även varor, som inkommit från frihamn, uttagits från frilager, tullnederlag eller transitupplag eller ankommit efter transitering.

Vad i denna förordning stadgas angående tullrestitution vid utförelse gäller även, då gods, för vilket sådan restitution ifrågasättes, utförts till frihamn eller intagits å frilager.

12 §.

Befinnes någon för erhållande av tullrestitution enligt denna förordning hava lämnat uppgift, som icke överensstämmer med verkliga förhållandet, kan rätt att vidare åtnjuta restitution förvägras honom.

Angående straff för den, som vid utförelse ur riket av gods, för vilket ifrågasättes restitution av eller befrielse från avgift för statsverkets räkning till tullverket, i varuanmälan eller annan handling uppsåtligen lämnat oriktig uppgift, vilken kunnat obehörigen medföra dylik restitution eller befrielse, eller annorledes uppsåtligen sökt obehörigen tillgodogöra sig restitution eller befrielse, som här avses, gäller vad särskilt är stadgat.

13 §.

De närmare bestämmelser, som finnas erforderliga för tillämpning av denna förordning, meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1930. Genom förordningen upphävas:

§§ 11—13 i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor samt

förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara;

tillika med alla de särskilda stadganden, vilka innefatta ändring eller förklaring av vad sålunda upphävda bestämmelser innehålla eller tillägg därtill.

De grundläggande bestämmelserna angående tullrestitution återfinnas dels i §§ 11—13 av gällande tulltaxeförordning, dels i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

Bestämmelserna i § 11 tulltaxeförordningen avse huvudsakligen sådana fall, då tullen blivit erlagd av förbiseende eller då varan befunnits icke överensstämma med gällande leveransavtal.

I § 12 av nämnda förordning medges rätt till tullrestitution för fartygs-materialier och skeppsförnödenheter m. m., som använts vid byggnad eller reparation av fartyg.

Enligt mom. 1 av § 13 i samma förordning medges rätt till tullrestitution med visst bestämt belopp för varje kilogram utförd vara av de i momentet angivna slag (s. k. drawbacksgods). Enligt mom. 2 beviljas tullrestitution för jutevävnad, som använts för emballering av exportgods. I

Utskottet.

Gällande bestämmelser angående tullrestitution.

mom. 3 medgives tullrestitution vid utförsel av vissa kvarnindustriens produkter. Bestämmelserna i mom. 5 avse rätten till tullrestitution för industrivaror i allmänhet (allmän industrirestitution).

Förordningen den 13 december 1912 innehåller bestämmelser angående s. k. handelsrestitution och gäller införda varor, som utföras i oförändrat skick.

Slutligen återfinnas i kungörelsen den 14 juni 1928 (nr 154), vilken gäller till och med den 30 juni 1930, bestämmelser angående rätt till tullrestitution för vara, för vars användning till framställning av exportvara hinder uppstått.

Tullrestitution enligt §§ 11 och 12 samt § 13 mom. 1—3 tulltaxeförordningen är ovillkorlig och meddelas av generaltullstyrelsen eller av lokal tullmyndighet. Restitutionsrätt enligt § 13 mom. 5 är villkorlig, vilket innebär, att den förutsätter särskilt medgivande. Det ankommer på Kungl. Maj:t att efter prövning lämna sådant medgivande.

Rätt till s. k. handelsrestitution meddelas av generaltullstyrelsen och gäller vissa, i en på administrativ väg utfärdad förteckning upptagna varuslag.

*Framställda
önskemål om
ändring.*

I sitt anförande till ovannämnda statsrådsprotokoll har föredragande departementschefen framhållit, hurusom vid skilda tillfällen från såväl exportindustriens som transithandels sida önskemål framförts om lättnader och förenklingar i de nuvarande tullrestitutionsbestämmelserna. Det hade ansetts, att dessa bestämmelser vore alltför stela och rigorösa för att motsvara tidens krav. Särskilt hade anmärkningar riktats mot de stränga kontrollföreskrifterna, vilka ansetts i hög grad försvåra och i vissa fall rent av omöjliggöra restitutionsinstitutets utnyttjande. Ävenledes hade anmärkningar framställts mot principerna för meddelande av själva restitutionsrätten. Slutligen hade framkommit önskemål om en klarare formulering och en överskådligare uppställning av restitutionsbestämmelserna.

*Utredning av
sakkunniga.*

Genom beslut den 26 augusti 1927 uppdrog Kungl. Maj:t, på hemställan av dåvarande chefen för finansdepartementet, åt de för en teknisk revision av tulltaxan tillkallade sakkunniga, grosshandlaren Erik Röing och byråchefen Ture Alsén att verkställa utredning och avgiva förslag även i fråga om revision av gällande bestämmelser angående tullrestitution. Den 6 december 1927 tillkallades direktören i Husqvarna vapenfabriksaktiebolag Wilh. Göransson att delta i utredningsarbetet.

Vad beträffar de riktlinjer, som skulle vara bestämmande för de sakkunnigas arbete, anförde departementschefen i sitt yttrande till statsrådsprotokollet den 26 augusti 1927, att restitutionsföreskrifterna borde sammanföras och systematiseras samt därjämte underkastas överarbetning i formellt hänseende för åstadkommande av större enhetlighet på sådana punkter, där bestämmelserna utan tillräckliga skäl ägde en olikartad avfattning. Emellertid borde revisionen även omfatta sakliga ändringar av restitutionsbestäm-

melserna. I sådant hänseende erinrades om kraven på en smidigare tillämpning av de i stadgandena rörande industrirestitution förekommande särskilda villkoren för erhållande av restitution och de därmed förbundna kontrollföreskrifterna. Beträffande handelsrestitution borde tagas under omprövning de allmänna principer, som legat till grund för urvalet av de varuslag, som upptagits i förteckningen över restitutionsberättigade varor, i syfte att utröna, huruvida någon ytterligare utökning i denna kunde ske, utan att berättigade intressen trädde för nära. Slutligen borde uppmärksammas de administrativa formerna för handläggning av restitutionsärendena. Sålunda borde undersökas, huruvida icke handläggningen kunde förenklas bland annat genom dess överflyttning i ökad omfattning från Kungl. Maj:t till generaltullstyrelsen och eventuellt från nämnda styrelse till vederbörande lokaltullförvaltningar.

Med skrivelse den 27 juni 1928 överlämnade de sakkunniga »Betänkande med förslag till ändrade bestämmelser rörande tullrestitution» (Statens offentliga utredningar 1928: 15).

Den förevarande propositionen är byggd på de sakkunnigas betänkande *Propositionen*. och förslag.

Under hänvisning till föredragande departementschefens anförande till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet inskränker sig utskottet till att här i korthet angiva de viktigare ändringar i nuvarande bestämmelser, som det med propositionen framlagda förslaget innefattar.

Rätt till tullrestitution enligt § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen lämnas för närvarande endast åt näringsidkare, som är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig. Enahanda är förhållandet beträffande rätt till handelsrestitution. Däremot är någon prövning av den restitutionssökandes kvalifikationer icke föreskriven beträffande de restitutionsmedgivanden, som avses i § 12 samt § 13 mom. 1—3 av nämnda förordning. Häri föreslås nu den ändringen, att även sistnämnda medgivanden skola vara beroende på prövning av vederbörandes redbarhet och lämplighet i övrigt.

De bestämmelser i § 13 mom. 5 tulltaxeförordningen, enligt vilka i momentet avhandlad industrirestitution är beroende av prövning och medgivande, hava särskilt till syfte att restitutionsrätt skall kunna vägras, därest de materialier, för vilka tullrestitution ifrågasättes, äro föremål för tillverkning inom landet. Enligt förslaget är även dylik rätt till tullrestitution ovillkorlig, därest den sökande fyller kraven på redbarhet och lämplighet. Denna ändring innebär en återgång till vad som gällde innan 1911 års tulltaxeförordning trädde i kraft.

I fråga om handläggningen av ärenden rörande allmän industrirestitution föreslås, att prövningen av ansökningar om rätt till dylik restitution skall ankomma på generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium, från vilka båda ämbetsverk Kungl. Maj:t under den nu gällande ordningen plägat inhämta utlåtande. Denna anordning skall även gälla i fråga om

såväl sådan tullrestitution, som avses i § 12 samt i mom. 1—3 av § 13 i nuvarande tulltaxeförordning, som handelsrestitution.

Med avseende å den tid efter införseln, inom vilken en vara skall hava utförts eller ett skeppsbyggeriarbete vara verkställt, för att tullrestitution må åtnjutas, föreslås i fråga om industri- och handelsrestitution ingen allmän utsträckning av nu fastställda tidsfrister. Däremot skall enligt förslaget beträffande allmän industrirestitution och varvsindustrirestitution Kungl. Maj:t äga att efter prövning i särskilda fall medgiva förlängning av respittiderna. Beträffande tullrestitution enligt nuvarande tulltaxeförordnings § 11 mom. 2 b), motsvarande 6 § b) i Kungl. Maj:ts förslag, har tiden, med hänsyn därtill att bristfälligheter i en vara ofta upptäckas först efter den nuvarande respittidens utgång, utsträckts från tre till sex månader.

I fråga om kravet på identitet gäller nu såsom allmän regel för industrirestitution, att restitution beviljas endast under villkor att full identitet råder mellan den införda varan och de i exportvaran ingående materialerna. Det enda nu medgivna undantaget från denna regel berör kvarnindustrien, beträffande vars rätt till tullrestitution i förevarande avseende endast uppställs det villkoret, att en exportvaran motsvarande kvantitet spannmål av enahanda slag inom de näst före utförseln förflutna sex månaderna införts till riket. I 10 § föreslås, att efter prövning av Kungl. Maj:t i särskilda fall tullrestitution må kunna medgivas, även då det för sökanden skulle medföra synnerlig kostnad eller olägenhet att visa, att de använda artiklarna äro av utländskt ursprung, men han ådagalagt, att de till myckenhet och beskaffenhet överensstamma med de av honom införda. I motiveringen till sistberörda stadgande framhålles, att ett dylikt medgivande bör ifrågakomma endast i sådana fall, då ingen som helst skillnad föreligger mellan det utländska och det inhemska råmaterialet.

I sistnämnda paragraf hava även intagits de provisoriska bestämmelser, vilka jämlikt beslut av 1928 års riksdag äro utfärdade i syfte att möjliggöra tullrestitution för varor, vilka införts i syfte att användas vid framställning av exportvaror men som visat sig oanvändbara för dylikt ändamål och på grund härav utförts.

Med avseende å rätten till handelsrestitution innebär förslaget, att sådan rätt icke skall vara begränsad till vissa i en särskild förteckning upptagna artiklar utan gälla alla varuslag, vilka icke av särskilda skäl ansetts böra undandragas restitutionsrätt. Vidare föreslås, att den avgift, som nu utgår för åtnjutande av rätt till handelsrestitution och vilken utgör 2 procent av tullen å varor, underkastade värdetull, och 1 procent av tullen å andra varor, skall bortfalla.

Nu gällande författningar, som avse rätt till tullrestitution, upptaga såväl de grundläggande bestämmelserna som vissa kontrollföreskrifter, vilka sistnämnda kompletterats med åtskilliga, på administrativ väg meddelade kontroll- och tillämpningsföreskrifter. Enligt Kungl. Maj:ts förslag skola endast de konstitutiva bestämmelserna bliva föremål för riksdagens pröv-

ning, under det att alla kontroll- och tillämpningsföreskrifter äro avsedda att sammanföras i en särskild, i administrativ ordning utfärdad författning. Förslag till dylika föreskrifter ha utarbetats av de sakkunniga, enligt vilket förslag kontrollen över användningen av de under restitutionsanspråk införda varorna i avsevärt större utsträckning än nu skall äga rum med ledning av näringsidkarens bokföring. I anslutning härtill hava de sakkunniga ansett sig kunna föreslå avsevärda lättnader i tullkontrollen för övrigt.

Slutligen må omnämnas, att bestämmelserna i § 13 mom. 1 och 2 i nu gällande tulltaxeförordning icke hava någon motsvarighet i Kungl. Maj:ts förslag. Avsikten härmed är emellertid icke att rätt till tullrestitution skall berövas vederbörande näringsidkare i de fall, som avses i nämnda författningsrum. Syftet är i stället, att förutsättningen för restitution i berörda fall skall bliva densamma som beträffande annan tullrestitution, nämligen att rätten beror på prövning av den sökandes kvalifikationer.

De tullrestitutionsbestämmelser, som innefattas i 1911 års tulltaxeförordning, hava i stort sett bibehållits oförändrade sedan förordningens tillkomst. De smärre jämkningar i nämnda bestämmelser, vilka gång efter annan av riksdagen vidtagits, äro nämligen av jämförelsevis underordnad betydelse. De i särskild författning — förordningen den 13 december 1912 — intagna, grundläggande bestämmelserna angående handelsrestitution hava jämväl i huvudsak bibehållits oförändrade. Däremot har den av Kungl. Maj:t i anslutning till sistnämnda författning fastställda förteckningen över de varuslag, för vilka rätt till tullrestitution enligt författningen må åtnjutas, vid upprepade tillfällen utökats med nya varuslag.

Uppenbart är, att med hänsyn till den utveckling, som vår exportindustri och vår exporthandel under de båda senaste decennierna undergått, de nuvarande bestämmelserna rörande tullrestitution i olika hänseenden icke längre äro tillfredsställande. Det förslag till nya bestämmelser å området, som Kungl. Maj:t med förevarande proposition framlagt, har utskottet funnit ägnat att tillgodose industriens och handels berättigade intressen. Visserligen hava under ärendets handläggning hos Kungl. Maj:t olika meningar gjort sig gällande rörande lämpligheten av vissa av de sakkunniga föreslagna bestämmelser, som jämväl ingå i Kungl. Maj:ts föreliggande förslag. Så är framför allt förhållandet med förslaget, att exportindustriens rätt till tullrestitution skall — oavsett kravet på den sökandes redbarhet och lämplighet i övrigt — vara ovillkorlig, i stället för, såsom för närvarande, villkorlig, så att restitutionsrätt kan förvägras, då medgivande av restitution skulle kunna medföra ofördelaktiga verkningar för halvfabrikatsindustrien. Utskottet har emellertid med hänsyn till det stora intresse, som exportindustrien har av ovillkorlig restitutionsrätt, och då enligt den förebragta utredningen några påtagliga skäl för bibehållande av den nuvarande anordningen icke

*Utskottets
yttrande.*

synas föreligga, funnit sig böra tillstyrka bifall till vad Kungl. Maj:t i berörda hänseende föreslagit.

I enlighet med de sakkunnigas förslag upptager det med propositionen framlagda författningsförslaget allenast de konstitutiva bestämmelserna rörande tullrestitution. Övriga bestämmelser äro avsedda att utfärdas i administrativ väg. Mot denna anordning, vilken jämte den överarbetning av bestämmelserna i övrigt, som vidtagits, synes ägnad att bidraga till vinnande av överskådlighet av hithörande bestämmelser, har utskottet icke något att erinra.

Utskottet, som ej heller i övrigt funnit anledning till erinran, beträffande det föreliggande förslaget, får sålunda hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 66, antaga det vid propositionen fogade förslag till förordning angående tullrestitution.

Stockholm den 23 april 1929.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Bärge, Bergman, Örne*, Boman, Kristensson, K. Oscar Ericson i Obergå, Leander, Björnsson, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Bengtsson i Kullen, Hamrin, Björklund, Nylander*, Olsson i Gävle*, Nilsson i Hörby, Forssberg*, Heiding och Werner.

*) Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.